

Arrest

nr. 123 439 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 29 oktober 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 november 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt

verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 65 234 van 29 juli 2011 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010.

1.4. Op 9 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 16 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2009 werd ingediend door:

[N.S.] [...]

[...]

Nationaliteit: Angola

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt bij de aanvraag 9bis een kopie van zijn geboorteakte of 'cedula pessoal' voor. Dit document kan echter niet aanvaard worden als een identiteitsdocument in het kader van een procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt immers duidelijk dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Daarnaast haalt betrokkene in de aanvraag aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een identiteitskaart of paspoort te bekomen in België. Betrokkene legt hierbij een brief voor van het CAW dd. 12.10.2009 en een fax van de ambassade van Angola in België dd. 11.05.2007. In de brief van het CAW wordt gesteld dat betrokkene zich in juli 2007 naar de ambassade van Angola zou begeven hebben, nadat de ambassade de fax dd. 11.05.2007 had verstuurd. Er wordt aangehaald dat betrokkene zich naar de ambassade zou begeven hebben maar dat deze hem geen paspoort zou kunnen afleveren en dat de mogelijkheden om een paspoort te bekomen via familieleden zonder succes bleven. Deze beweringen worden echter niet gestaafd met de nodige bewijzen. Betrokkene bewijst enkel dat de ambassade hem in mei 2007 een document heeft doorgefaxt met daarin de algemene voorwaarden om een paspoort te bekomen, hetgeen voor alle Angolese burgers geldt die een paspoort wensen te bekomen in België. Betrokkene toont niet aan dat hij werkelijk alle nodige stappen heeft ondernomen om een paspoort in België aan te vragen bij de ambassade, noch dat hij zich hiertoe in de onmogelijkheid bevindt. In de brief van het CAW wordt aangehaald dat betrokkene niet alert en mondig genoeg is om een paspoort aan te vragen en dat dit door zijn beperkte verstandelijke capaciteiten een taak is voor sociale diensten. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene om deze redenen geen paspoort, identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel zou kunnen bekomen. Zoals in deze brief gesteld wordt, kan betrokkene zich immers laten bijstaan door sociale diensten. Bovendien dateert de fax van de ambassade van mei 2007. Dit betekent dat betrokkene tot aan het indienen van de aanvraag 9bis op 09.11.2009, meer dan twee jaar tijd had om zich hiermee in orde te proberen stellen, doch nagelaten heeft dit te doen.

Daarenboven dient nog opgemerkt te worden dat enkel wordt aangehaald dat betrokkene niet aan een paspoort of identiteitskaart van Angola zou kunnen geraken, terwijl er niet wordt gespecificeerd waarom hij geen gelijkwaardige reistitel zou kunnen bemachtigen. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen enkel van de drie vereiste documenten kan voorleggen.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld. De machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard [...] worden indien iemands identiteit onzeker is."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inuncto het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

De ontvankelijkheidsvoorwaarden van het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt..."

De ratio legis van deze voorwaarden wordt omschreven in het wetsontwerp van de huidige vreemdelingenwet: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de

machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33.)

Hoewel verzoeker geen kopie van zijn paspoort of identiteitskaart heeft toegevoegd aan zijn regularisatieaanvraag conform het uitvoerings-KB, is er toch duidelijk voldaan aan de ratio legis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, die zoals boven vermeld zegt dat de identiteit van de aanvrager niet onzeker mag zijn.

Verzoeker heeft reeds in vorige regularisatieaanvragen een kopie van zijn identiteitskaart neergelegd. Verzoeker heeft per aangetekend schrijven van 23.06.2008 en van 26.06.2009 aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toegezonden aan de DVZ. Deze aanvragen tot medische regularisatie leggen beide een kopie voor van de Angolese identiteitskaart van verzoeker.

De identiteitskaart van verzoeker bevindt zich dus reeds voor de aanvraag op basis van 9bis in het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er kan dan ook geen betwisting zijn over het feit dat verzoeker vold[aa]n aan heeft de in de wet gestelde voorwaarde 'over een identiteitsdocument beschikken'.

Verder is het zo dat verzoeker bij zijn aanvraag o.m. een kopie van zijn geboorteakte heeft voorgelegd waarop de essentiële gegevens omtrent zijn identiteit vermeld staan. De geboorteakte vermeldt klaar en duidelijk de identiteit van verzoeker. (Zie ook R.v.V. 28 oktober 2008, nr. 17841: "Verder blijkt ook uit de stukken van het dossier, meer bepaald verzoekers aanvraag op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag op grond van voornoemd artikel 9 bis een getuigschrift van goed gedrag en zeden voorlegde, uitgegeven door de stad Roeselare, dat klaar en duidelijk zijn identiteit vermeldt. De Raad wijst erop dat om een dergelijk getuigschrift te bekomen verzoeker zijn identiteit dient aan te tonen bij de stadsdiensten, waardoor zijn identiteit, zijnde N.O. (...), aldus blijkt uit voornoemd voorgelegd getuigschrift.")

Samenvattend verwijst verzoeker naar volgend citaat uit het arrest van de R.v.V. d.d. 28.05.2009, nr. 28.074: "Wanneer het administratief dossier reeds een paspoort bevat en de aanvrager van een verblijfsmachtiging een stuk overmaakt waarvan de gegevens overeenstemmen met de gegevens op dit paspoort en met andere stukken die zich bevinden in het administratief dossier, kan niet aangenomen worden dat de identiteit van de aanvrager van de verblijfsmachtiging onzeker is."

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de in het dossier aanwezige identiteitskaart en de stukken met identieke vermeldingen die aan de aanvraag werden toegevoegd, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Door bovenvermelde identiteitsbewijzen te negeren werd ook het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden.

Repliek

De nota antwoordt met een argumentatie overeenkomstig artikel 9ter vreemdelingenwet, terwijl het in casu gaat om een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis vreemdelingenwet. Het antwoord is bijgevolg niet ter zake. De vereisten gesteld in artikel 9bis en 9ter met betrekking tot de te voegen documenten zijn verschillend. Artikel 9bis vereist 'een identiteitsdocument', terwijl artikel 9ter een identiteitsdocument of een bewijselement vereist dat voldoet aan 4 voorwaarden.

Verzoeker heeft een geboorteakte voorgebracht. Dit is een identiteitsdocument.

Verzoeker verwijst voor het overige naar wat hoger in het middel is gesteld en op geen enkele wijze wordt weerlegd door de nota.

De rechtspraak die de nota aanhaalt is niet ter zake; ze gaat over 9ter en over het moment waarop de 'documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde' dient vervuld te zijn, wat niet de discussie is."

3.2. De bestreden beslissing werd genomen met verwijzing naar artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

Verweerder heeft verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd afgewezen op basis van de vaststelling dat deze aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid was om een dergelijk identiteitsdocument in België te verwerven.

Verzoeker betwist niet dat hij heeft nagelaten om een kopie van zijn paspoort of van een gelijkgestelde reistitel bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te voegen. Hij erkent tevens dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Verzoeker betoogt dat de doelstelling die de wetgever nastreefde in casu echter is bereikt aangezien hij in het kader van andere aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd reeds een identiteitskaart neerlegde, zodat er geen twijfel kan bestaan omtrent zijn identiteit. De Raad dient in dit verband te duiden dat het aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient toekomt om zelf de nodige overtuigingsstukken bij deze aanvraag te voegen en dat er geen verplichting op verweerder rust om deze aanvraag zelf te onderbouwen met stukken die door deze vreemdeling eventueel zouden zijn neergelegd in het raam van andere procedures (cf. RvS 13 augustus 2012, nr. 8879 (c) en RvS 18 september 2012, nr. 9042 (c)). Daarenboven moet worden benadrukt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn eerdere aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd geen andere documenten ter staving van zijn identiteit aanbracht dan deze die hij voegde bij zijn aanvraag die aanleiding gaf tot de in casu bestreden beslissing. Hierbij moet worden benadrukt dat de voorgelegde “*cédula pessoal*” niet kan worden beschouwd als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit stuk bevat immers geen foto die toelaat vast te stellen dat de houder van dit document effectief de persoon is op wie dit document betrekking heeft en laat dus niet toe de identiteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen. De verwijzingen naar allerhande arresten van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Verzoeker betwist daarnaast niet dat hij niet heeft aangetoond dat het voor hem onmogelijk is om een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verwerven en hij dus niet vrijgesteld was van de verplichting om een dergelijk stuk aan te brengen.

De beschouwingen van verzoeker laten derhalve niet toe te besluiten dat verweerder de bepalingen van artikel 9bis iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK